

Своє інтерпрофесійне мовне середовище фаховий офіцер і лікар-стоматолог збагачував і як перекладач на російську мову творів відомих поетес – Л. Костенко, Г. Світличної, С. Йовенко.

Поряд із військовою службою та постійною медичною практикою завжди успішно займався поетичною творчістю – 7 поетичних збірок, дві великі поеми «Кладрубська поема» й «Лунный штурман», автор популярної пісні «Перезрела рябина», яку виконувала В. Толкунова (є кліп на італійському телебаченні).

Наприкінці 2001 року Американський Бібліографічний інститут висунув його кандидатуру на присвоєння звання «Людина року-2001» та включив у 11-те видання «Міжнародного каталогу видатних осіб». Плідна праця на літературній ниві принесла й визнання серед колег по перу – його творчість відзначена престижною літературною премією ім. Степана Олійника. Він – лауреат VII та XI Міжнародних Пушкінських конкурсів (Нью-Йорк); номінант кількох премій Всеукраїнського конкурсу «Українське національне відродження» (1998 р.), член Національної Спілки письменників України. Сам же митець не раз повторював : *«Поет себе реалізовує до останнього подиху»* [3, с. 7]. А на питання «Ким Ви себе вважаєте?» відповідав: *«Поезія зробила мене лікарем, медицина — поетом»* [1, с. 3].

Підсумовуючи, слід підкреслити, що сьогодні людині потрібне не тільки фізичне оздоровлення, голівудська посмішка, але й духовне благополуччя. Прикладом цього є життєве поле В. І. Дзюби. Старший колега Р. Агриков сказав: *«Я счастлив, что есть такие люди. Люди в погонах. В нём сочетается: и военный, и врач прекрасный, и поэт прекрасный, и человек прекрасный»* [2, с. 6].

Література

1. Мироненко В. Віктор Дзюба: "Поезія зробила мене лікарем, а медицина – поетом" // Сумщина. – 2004. – 17 січ. – С.3.
2. Мокряк Г. Поэт, ученый, военврач... // Слава і честь. – 2003. – 17 травня. – С.6.
3. Недоспівана пісня поета... // Кролевецький вісник. – 2004. – 15 груд. – С.7.

Анна Василівна Сенченко – студентка I курсу Медичного інституту
Сумського державного університету

Науковий керівник: Людмила Миколаївна Яременко – старший
викладач кафедри журналістики та філології
Сумського державного університету

ІНТЕРПРОФЕСІЙНА КОМУНІКАЦІЯ В. КОРОТИЧА В ІНТЕР'ЄРІ МЕДИЦИНИ

Світ сучасної ділової комунікації передбачає креативну мовну особистість, орієнтовану на кращі зразки мовної поведінки, що відшліфована в процесі культурного розвитку професійної спільноти. Викликом часу є певний антропоцентризм (погляд на людину як на найвищу цінність). Успіх інтерпрофесійного спілкування зумовлений потенціями фахівця, вмінням їх реалізовувати і, безумовно, працездатністю й талантом.

Отже, метою нашого дослідження є окреслити основні складові комунікативної майстерності Віталія Олександровича Коротича – лікаря у другому поколінні, що пішов із медицини у публіцистику, журналістику, став поетом і *прозаїком епохи перебудови*, перекладачем, як він сам себе назвав «*поетолікар – лікарпоет*». У своїй спробі аналізу ми принципово не торкаємося його неоднозначних політичних поглядів і трактувань подій часу, а робимо акцент на спілкуванні в інтер'єрі медицини. За плечима цієї талановитої та обдарованої людини 80 років життя, багато несподіваних поворотів, він належить до покоління «дітей війни», що мають велику жагу до життя, вражень, нових знайомств і зустрічей.

В. Коротич народився 1936 р. у м. Києві в родині відомих учених. Батько, Олексій Степанович Коротич, – професор-мікробіолог, мати Зоя Леонідівна Коротич, – патофізіолог, доктор мед. наук. У 1959 р. закінчив Київський медичний інститут ім. О. Богомольця з відзнакою. Шість років працював у сільській лікарні, а після аспірантури – науковим співробітником Київського науково-дослідного інституту кардіології ім. М. Стражеска. Вірші почав писати ще у шкільному віці [1].

Альтернатива – медицина чи журналістика – випробовували його від початку: написаний ним твір з української літератури на тему вірша П. Тичини «Партія веде» був надрукований у газеті «Вечірній Київ». Але сімейні традиції, життєві випробування (*арешт батька, подвижництво матері, війна*) перемогли. Пізніше він напише: «*больше всего я ненавижу вспоминать войну. Не было в моей личной войне ничего героического – сплошные голод, несчастье и одиночество, разрушенные города и мертвые лица. Я никому не рассказываю о своей – детской – войне*». Всупереч голодному дитинству, за відсутності батьків він обрав фах і знання, що найбільше цінувалися в його родині.

Формуючи своє комунікативне поле, В. Коротич багато працював, перехід у творчу іпостась як нова сходинка. У своїй автобіографії він писав жартома: «*Відпахавши своє у медицині, встигнувши закінчити там розумну аспірантуру, я впав у віришування*». А далі серйозно: «*Дуже прошу, не ставтеся занадто серйозно до моїх самоспинів. Часом вони йдуть від бажань не бути подібними до декого із самозакоханих колег. Насправді я знаю більш – менш реальну вартість всього, що пишу... без переоцінки своєї особистої ролі в національному і світовому культурних процесах*».

Цей свідомий вибір – це не спосіб похизуватися. Виходять перші україномовні поетичні збірки, в яких шліфується мовна майстерність, яка жила в лікарським досвідом. А академізм у роботі зі словом набувався в

інституті іноземних мов у Києві. Нові книжки мали той рівень, що звучали не тільки російською мовою, а й були перекладені на 16 мов світу. Отже, інтерпрофесійні шляхи комунікації ставали крос-культурними.

Як у мові медичної практики він був фахівцем, так і у творчості прагнув професіоналізму, досконалості: *«Нам треба,/ В небо нам обов'язково треба./ Якщо не дійдеш ти –/Я шлях твій повторю...»* (із першої добірки у «Літературній Україні»). На посаді головного редактора журналу «Огонек», звертаючись до колег, В. Коротич наголошував: *«Пишіть лише для себе. Ніколи взагалі не пишіть для інших. Якщо ви принесете матеріал, який в своїй сім'ї не обговорювали, і він вас і членів вашої сім'ї не хвилює, то цей матеріал нікому не потрібний. Не треба писати для того, хто розумніший за тебе або дурніший. Пишіть для себе. ... Я розумів, що журналіст, який не знає нічого, просто нічого не може написати. Я вимагав одного — професіоналізму. Якщо почав писати, то повинен розуміти міру своєї відповідальності»*[2]. Отже, відповідальність – професіоналізм і відповідальність.

Прикметно, що у своїй роботі журналіста В. Коротич шукав найкращих у справі свого життя, брав у них інтерв'ю, щоб показати людські можливості, серед них – М. Бажан, Г. Бурбуліс, Вольфрам Бурггардт, Р. Віктюк, Д. Гнатюк, О. Гончар, М. Горбачов, Д. Гордон, Анжела І. Девіс, І. Драч, Є. Євтушенко, І. Зієдоніс, В. Касіян, І. Кацнельсон, А. Малишко, Рональд Рейган, Н. Рибак, М. Ростропович, Ю. К. Смолич, Маргарет Г. Тетчер, Іцхак Шамір та багато ін.

Його твори вважають класикою сучасної лірики, вони стали знаковими, як вірш «Останнє прохання сліпого лірника» (1971 р.) став гімном Майдану 2004 р., 33 роки поспіль, та Революції Гідності, хоч жодним чином не пов'язаний – написаний після смерті сина Андрія:

«Переведіть мене через майдан,/ Де все святкують, б'ються і воюють,/ Де часом і себе й мене не чують./ Переведіть мене через майдан». Останній рядок звучить рефреном, сліпий лірник не знає, що містечко виросло в місто, поле забудували – йому нікуди йти, щоб померти, і немає нікого, щоб відгукнувся на його прохання. *«Переведіть мене через майдан,/ Туди, де бджоли в гречці стогнуть глухо,/ Туди, де бджоли в гречці стогнуть глухо/ Де тиша набивається у вуха./ Переведіть мене через майдан.*

Саме слово «майдан» набуло нового змісту в уяві сучасної людини, а майже 50 років тому не викликало жодної іншої думки, окрім як міська площа, а сьогодні набуло такого символічного змісту.

Підсумовуючи, слід зазначити, що комунікативні шляхи лікаря за 50 років поспіль утворили різнопланове, неоднозначне коло – професійне й небайдуже, що змушує мислити відповідально.

Література

1. Герасимова Г. П. Коротич Віталій Олексійович // Енциклопедія історії України : у 10 т. / редкол.: В. А. Смолій (голова) та ін. ; Інститут історії України НАН України. — К. : Наук. думка, 2009. — Т. 5.
2. Уривки із інтерв'ю з В. Коротичем [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://newrezume.org/news/2015-02-24-7687> –